

đàn ông dán chặt vào thân thể cân đối và phòng nhựa của nàng. Hàng trăm lá thư thơm ngát được gửi tới nàng, đầu nàng đã có chông. Có những gã sĩ tình đứng dưới mưa lạnh suốt đêm để được nhìn nàng một phút... Cuộc đời đáng yêu, đáng sống làm sao !

Nhưng Mônica không được hưởng lạc thú này nữa. Vì nàng sắp chết. Lát nữa, nàng sẽ thành người thiên cổ.

Đột nhiên Mônica lo sợ, một nỗi lo sợ mênh mang ập vào huyết quản trống rỗng của nàng. Thu tàn lực vào miệng, nàng thét lên. Nàng không nghe rõ tiếng kêu của chính mình, vì tai nàng điếc hẳn. lưỡi nàng riu lại. Trong giây đồng hồ cuối cùng của cuộc đời, nàng cố bám lấy hy vọng, đầu là hy vọng mỏng manh.

Rồi nàng thiếp đi.

Ngoài trời, mưa vẫn trút ào ào.

Đảo lộn kế hoạch

Tiếng rú hãi hùng của người thiếu phụ làm chuông lọt vào tai Lisa. Lisa chưa ngủ như thường lệ. Người nữ tỳ kiêm điệp viên CIA đang cặm cụi bên tủ buýp - phê bằng gỗ quý kê ngoài phòng khách. Tủ này là cái máy thu thanh 20 đèn, kèm theo máy quay đĩa âm thanh nổi. Bên trong được giấu bộ loa ghi âm đặc biệt của Phán gián KGB.

Lisa bấm nút. Cuộn băng nhựa nhỏ xíu phát ra thành tiếng. Lisa nghe đi nghe lại nhiều lần, rước khi tra lại cuộn băng vào máy, và cắt tron g tủ.

Đột nhiên, tiếng thét của Mônica từ buồng ngủ phát ra. Tuy đã quen với hoàn cảnh bất ngờ, người tờ gái vẫn rợn tóc gáy. Lisa chạy vội tới. Cửa phòng ngủ đã bị khóa chặt. Thường lệ, Mônica ngoan ngoãn trèo lên giường cho Lisa đắp mền và đóng cửa. Chi tiết khác thường nào báo hiệu một cơn giông tố.

Nhanh nhẹn, Lisa rút trong túi áp tạp-dề ra một chìa khóa dẹt, hình thù kỳ dị. Loại chìa đặc biệt này mở được mọi ổ khóa trong biệt thự. Lisa chỉ mất 3 giây đồng hồ là quay tròn được ống khóa.

Ba giây trôi qua rất nhanh song Lisa lại cảm thấy rất dài như 3 phút.

Đèn phòng ngủ được Mòna vặn sáng rực. Nửa giờ trước, nàng thềm chết. Giờ đây, nàng lại thềm sống. Nàng ráng kêu to cho Lisa nghe. Nàng mở đèn để khỏi đụng đầu vào bóng đêm dày đặc, lạnh lẽo và rùng rợn, gây cho nàng cảm giác ghê sợ của kẻ còn sống thoi thóp bị trôi nghiêng tay chân bằng giây ni-lông trong vòng vải trắng, ngu yên mũi hồ bột sột soạt, ngạt mũi, và nhét trong quan tài gấp áp hơi hám, nằm dưới đất ngoài nghĩa trang.

Mòna thiếp đi rồi tỉnh lại. Linh hồn nàng chơi vơi như đóm lửa lẻ loi, yếu ớt trên biển rộng mù mịt.

Nhìn thoáng, người nữ tỳ quyền biến đã hiểu rõ tình hình. Tuy nhiên, Lisa phải thu nghị lực vào cổ họng mới ngăn được tiếng kêu sừng sốt. Lisa đã trù tính hết, song không thể ngờ nhà nữ bác học yêu đời tha thiết lại quyền sinh một cách khiếp đảm như vậy. Bình sinh, Mòna rất lạc quan. Ngay cả những lúc khó khăn nhất, nàng vẫn tỏ ra yêu đời mãnh liệt.

Nàng ngoẹo đầu trên cái gối trắng đã biến thành đỏ tươi. Khăn trải giường, chăn mền, áo ngủ, tất cả đã nhuộm máu bê bết. Đôi mắt tuyệt đẹp của Mòna bắt đầu nhắm lại. Song cánh mũi nàng còn phập phồng.

Như vậy nghĩa là nàng còn sống. Nhẹ nhàng, người hầu gái nâng bàn tay trái của Mòna, đặt lên gối. Vết thương rộng hoét vẫn tuôn máu phần phật. Vàng trán của người nữ điệp viên CIA cau lại. Trong một phần trăm tích tắc, Lisa đã tìm ra kế

hoạch đối phó. Mắt sáng rực. Lisa chạy xuống bếp. Cái va-li hình bầu dục vẫn nằm ngoan ngoãn trong hộc tủ, phía trên tủ lạnh, Lisa lấy xuống, xách lên nhà trên.

Nhà nữ bác học đã tỉnh. Có lẽ đây là những phút sáng suốt trước khi thở hơi cuối cùng. Nhắc hãy Lisa, nàng thều thào :

— Em xin lỗi.

Lisa mỉm nụ cười đau đớn, Mòna lại nói, giọng nhẹ như gió thoảng :

— Hối hận lắm... chị à... Em chết mất... Chị tru em được không ? Chị ơi, gọi người ta tới sang máu cho em... .

Người tớ gái đáp, giọng hiền từ và chan hòa in tưởng :

— Mòna, em yên tâm, chị sẽ cố gắng cứu em.

Lần đầu tiên, hai người gọi nhau bằng chị em thân mật. Lisa dán kín vết thương ở cườm tay bằng băng keo. Da mặt Mòna trắng bệch, tim đập yếu ớt, tuy nhiên tinh mạng nàng chưa đến nỗi nào. Dàng điệu thành thạo, người nữ tỳ băng tay cho Mòna. Sự kiện này chứng tỏ Lisa là chuyên viên y khoa. Đọc tập hồ sơ lý lịch của Lisa tại tổng hành doanh CIA, người ta còn khám phục hơn nữa. Vì Lisa đã biết đủ nghề. Từ nghề bán súng, mở kho trộm, đầu độc đến giải phẫu cấp cứu và điều khiển trực thăng... .

Lisa lặng lẽ nhìn bếp cồn reo sè sè nước lửa xanh biếc liếc nhìn chiếc đồng hồ đeo tay của người nữ tỳ. Nước sôi sùng sục, Lisa nhìn xuống đồng hồ.

Mũi kim cắm vào da thịt Mòna. Lisa nhìn đồng hồ. Lẽ vì Lisa khéo tay nên CIA chọn đồng hồ này.

đề ám sát bác sĩ H bằng độc dược. Lisa đã tiêm thuốc giết người chồng. Giờ đây, Lisa tiêm thuốc cứu người vợ. Nghề gián điệp thường là nghề chứa đầy oái oăm.

Những giọt huyết thanh đầu tiên chảy vào máu làm Móna tỉnh táo. Nàng mở choàng mắt, nhón nụ cười sung sướng :

— Em thoát chết rồi, phải không chị ?

Lisa gạt đầu :

— Phải. Em không hề gì. Bây giờ em ngủ đi.

Lời nói Lisa như có ma lực lạ lùng bắt mí mắt nhà nữ bác học nhắm lại. Giấc ngủ đến với Móna một cách êm ái cũng êm ái như cái chết vừa ghé thăm nàng.

Lisa ngồi yên bên giường, chấp tay trên đùi, nhìn Móna ngủ. Đến khi biết chắc Móna ngủ say, người nữ tỷ bắt đầu dọn dẹp trong phòng.

Đồng hồ treo tường chỉ 4 rưỡi sáng. Dưới áp lực của thuốc an thần, Móna còn ngủ đến trưa mới dậy. Còn nhiều việc phải làm, Lisa lên ra vườn. Tuy suốt đêm không ngủ, Lisa vẫn không mệt mỏi. Đối với nhân viên CIA hoạt động ở hậu địch, thức đêm là thường.

4 rưỡi sáng đối với thành phố khác là sớm. Song Hà nội đã dậy từ lâu. Lisa vượt qua tường biệt thự. Trời còn tối mù. Bọn gác đang ngủ say sưa. Lisa băng qua ngõ hẻm ra cửa Đông. Từng đoàn xe bò, xe cút-kít, và xe ngựa kéo kệt và lộp cộp trên con đường nhựa lồi lõm và đọng nước. Hàng quán đã mở cửa dưới ánh đèn tù mù.

Lisa rào bước về đường Phan bội Châu. Sợ

mọi người nhận ra khuôn mặt Tây phương của mình, Lisa chum khăn kín mít. Lisa lại giả vờ khập khễnh và còng lưng. Đến Lữ quán Viên Chan, Lisa dừng lại. Từ phía không một bóng người. Hẻm này rất vắng. Chặt lối, Lisa đẩy cửa. Giờ này, khách trọ phải ra ga Hàng Cỏ nên cửa nhà dưới đã mở hé.

Thu Thu đã dẫn dò kỹ lưỡng : bên dưới chỉ có một thiếu nữ thường trực. Lisa không thể vào nhà bằng lối khác, nếu gặp thiếu nữ sẽ tùy cơ ứng biến. Dầu sao Lisa cũng không thể lùi nữa. May thay, thiếu nữ tiếp tân còn ngủ vùi trong góc.

Lisa lên cầu thang, dáng điệu quen thuộc, tuy lẩn đầu vào lữ quán Viên Chan. Đến phòng Thu Thu, người nữ điệp viên CIA đứng lại nghe ngóng. Vì tiết kiệm điện, đèn hành lang bị tắt ngúm. Một phút sau, khi biết chắc không có ai rình trộm, Lisa gõ cửa nhẹ nhàng.

Trong phòng, Thu Thu đã thức. Nàng chỉ chớp mắt được nửa giờ rồi sức tỉnh. Đêm thứ nhất trên đất địch nàng cảm thấy nao nao như cô gái đồng trinh về nhà chồng trong đêm hợp cẩn xa lạ và bỡ ngỡ. Đang ngồi gỡ tóc, nàng bật đứng lên. Cộc, cộc, cộc, 4 tiếng ngắt ngủi và khô khan. Nàng nhận ra ám hiệu của Lisa.

Tuy vậy, đề phòng bất trắc, nàng lên tiếng :

— Phải đồng chí Dóđép không ?

Lisa đáp :

— Không. Ôlếch.

Thu Thu mở cửa. Trong bóng tối mờ mờ, Thu Thu nắm cánh tay Lisa. Hai người diu nhau ra cửa sổ nhìn xuống đường. Ánh đèn đầu phố hắt lên

nhợt nhạt. Lisa hỏi :

— Nói được không ?

Thu Thu đáp :

— Được. Không hề gì. Chị cứ nói đi.

Tiếng loa đánh thức dân phố dậy tập thể dục tập thể đã vang rân trong hẻm. Quang cảnh ồn ào rạng đông sẽ ngăn vánh tai tò mò định nghe trộm câu chuyện thầm kín của đôi bạn gái. Bằng giọng đều đều, không lộ xúc động, Lisa thuật lại vụ Mõna tự sát. Thu Thu dựa vào cửa sổ lắng nghe, nét mặt dăm chiêu.

Nàng hỏi :

— Chị tính sao ?

Lisa thở dài :

— Chuyện đã lỡ rồi. Chẳng qua vì tôi cần thả và tính làm phản ứng của Mõna. Chúng mình đành liều vậy. Yêu cầu chị trở lại biệt thự ngay bây giờ.

— Còn công việc của nữ thương gia Thao My ?

— Đành phải bãi bỏ.

Chợt nhớ ra, Lisa hỏi :

— Chị ghi tên vào sổ vắng lai của lý quán chưa ?

— Rồi.

— Vậy thì . . .

Giọng Thu Thu đượm vẻ quả quyết :

— Chị mặc em lo liệu. Em sẽ giải quyết êm thấm.

Lisa khép cửa sổ :

— Tôi phải về trước, vì sắp đến giờ liên lạc với vệ tinh. Thật không may cho chị và tôi. Sở dĩ tôi yêu cầu chị hành động vì Mõna không thể đối tốt thương gia Thao My qua Vạn Tượng được nữa. Phải mất nhiều thời giờ Mõna mới có thể bình phục. Và lại, nàng đang bán loạn tinh thần. Trên phi cơ, nàng có thể thay đổi ý kiến làm hỏng việc.

Điều tôi tha thiết mong mỗi là chị đối phó cách nào cho địch không thể nghi ngờ. Chị hiểu ý tôi rồi chứ ?

— Thu Thu xiết chặt bàn tay chai sạn của người nữ tỳ bí mật :

— Hiểu.

Lisa xách va li quần áo xuống cầu thang. Thu Thu lẳng lẳng theo sau. Nàng sắp phải thi hành một kế hoạch tàn nhẫn.

Lisa vượt qua nhà dưới ra đường. Thu Thu dừng lại ở chân cầu thang, quan sát tứ phía. Từ khi vào lý quán, nàng chưa chạm trán một ai. Lần nào gặp cô gái tiếp tân, nàng cũng bước nhanh. Và lại, cô gái còn chúi mũi vào cuốn tiểu thuyết tình, không có thời giờ ngẩng đầu lên để quan sát Thu Thu.

Ngược lại, Thu Thu đã quan sát rất kỹ. Quan sát là đức tính thiết yếu của nghề gián điệp. Hồi còn ở trường MI-6 ở miền bắc Anh quốc, nàng đã thụ huấn 6 tuần lễ trong ban căn cước. Huấn luyện viên đưa cho khóa sinh 10 tấm ảnh khác nhau, mỗi tấm ghi tên người rất khó nhớ. 5 phút sau, thứ tự của các tấm hình bị xáo trộn, huấn luyện viên lấy từng cái cho khóa sinh gọi tên. Ai gọi tên sai phải học lại. Học đến khi nào nói hoàn toàn đúng mới thôi.

Tài quan sát tinh tế và thần tốc phải phát triển song song với tài tác xạ. Học xong môn căn cước, khóa sinh được học bắn. Khóa sinh được dẫn tới cái sân rộng bằng sân túc cầu. Đối diện khóa sinh, trong khoảng xa 10 thước là một dãy cửa đóng mở bằng nút điện. Cả thầy có 10 cánh cửa. Sau cửa là hình nộm, y phục giống hệt như người. Trong

Số 10 hình nộm. 3 tên là gián điệp địch tối nguy hiểm, gặp ai cũng bắn.

Cửa điện mở hé, hình nộm vụt ra, khóa sinh phải đối phó cấp tốc. Khóa sinh đeo súng dưới nách hoặc dút vào thắt lưng đối với đàn ông, còn đàn bà cất trong túi, hoặc trong xác tay. Khi nào cửa mở, hình nộm tiến ra, khóa sinh mới được phép rút súng.

Phần đông sinh viên điệp báo đều hồng về môn này. Hồng, vì họ không thể rút súng nhanh bằng hình nộm, rút súng bằng máy. Hồng vì nếu rút súng nhanh hơn hình nộm mà bắn lầm thì cũng như không. Vì vậy khóa sinh phải biết quan sát thật giỏi. Trước hết, phải nhận xem hình nộm là điệp viên địch hay là một trong bảy người lương thiện. Nếu đúng là điệp viên địch mới được nhắm đạn.

Thu Thu đã tốt nghiệp ưu hạng về môn bắn hình nộm tại trung tâm huấn luyện riêng của MI-6. Tài quan sát tinh tường và thần tốc của nàng đã làm các giảng sư thần phục. Nhờ tài quan sát này, nàng thuộc lòng mọi chi tiết trong lữ quán.

Cô gái tiếp tân vẫn ngủ vùi ở góc tường. Giờ này, khách trọ đi chuyến tàu sáng đã ra ga Hàng Cỏ. Thu Thu có thể rảnh tay hành động. Nàng đập vào mông cô gái, gọi dậy.

Cô gái dụi mắt, giọng khê nặc:

— Gì thế?

Thu Thu lò cô gái đứng dậy, xô vào buồng xếp cạnh đi-văng. Thấy lưỡi dao sáng loáng trong tay Thu Thu, thiếu nữ run lẩy bẩy, miệng há hốc, nói không ra hơi. Thu Thu gằn giọng:

— Chào cô. Hầu cô còn nhớ tôi.

Thiếu nữ tiếp tân lắp bắp:

— Thưa... cô là Thao My, từ Lào tới.

Thu Thu nói:

— Phải, cô nhớ dai đấy. Vì nhớ dai, cô sẽ lụy vào thân. Bức điện thuê phòng tôi gửi từ Vạn Tượng cho cô được cất ở đâu?

— Ngoài kia.

— Ngoài kia là ở đâu?

— Trong ngăn kéo bàn, dưới cuốn tiểu thuyết kiếm hiệp.

— Còn số vãng lai?

— Cũng trong ngăn kéo.

— Đêm qua, công an lại khám chưa?

— Chưa. Ba đêm mới khám hộ khẩu một lần.

— Có làm báo cáo hàng ngày lên công an chưa?

— Chưa. 8 giờ sáng mới làm.

Thu Thu gật đầu:

— Được rồi. Yêu cầu cô quay mặt vào tường.

Cô gái vẫn run như cây sậy:

— Thưa cô... cô sinh phúc cho tôi. Tôi chẳng biết gì hết. Tôi không dám làm trái lời cô.

Thu Thu cười nhạt:

— Vậy cô ngoảnh mặt vào tường. Nếu cô bướng bỉnh, tôi sẽ có thái độ cứng rắn.

Cô gái sùi sụt:

— Thưa cô...

Thu Thu không muốn kéo dài tấn kịch tình cảm này nữa. Nàng phải ra tay cấp tốc. Cất dao vào túi, nàng chém atemi bằng sống bàn tay vào ngực cô gái. Phát atemi từ sau lưng đánh vào tim rất khó đánh đối với địch thủ thuộc nữ giới vì bộ ngực đầy có tác dụng như tấm giáp trụ cáu đôn.

Nạn nhân gục đầu vào tường. Ra phòng ngoài, Thu Thu mở ngăn kéo lôi ra cuốn sổ vãng lai và tập hồ sơ. Nàng tìm thấy bức điện do nàng đánh từ Vạn Tượng cho nhà trọ Viên chan. Tên nữ thương gia Thao My và số thông hành được ghi bằng mực xanh, nét chữ bay bướm và khá ái.

Cạnh cầu thang, kê sát tường, xe đạp dựng la liệt. Thu Thu mở nắp thùng xăng một chiếc xe vét-pa, xô ngã xuống cho nhiên liệu đổ tung tóe. Nàng lục trong phòng xệp lấy một bi-đông đựng đầy ét-xăng, thông thả xách lên gác.

Nàng phải nín thở để khỏi lợm giọng. Mùi xú ối từ hầm cầu thang bản thủ, hàng năm không dọn dẹp, xông lên. Lên gác, nàng tưới xăng vào chần mùng rồi chầm diêm ném vào. Lửa bốc lên rần rần. Nàng chạy vội xuống nhà.

Thu Thu khựng người khi thấy một thanh niên cao lớn đang quỳ xuống bên cô gái bất tỉnh. Đèn điện trong phòng được bật sáng trưng. Nghe động, hắn ngàng đầu, mắt phóng ra tia sáng dữ tợn:

— À, chị là quân sát nhân!

Hắn vụt dậy, xô hai bàn tay kếch xù ra. Trống ngực Thu Thu đập mạnh. Nàng sợ lửa cháy trên lầu bị bên ngoài nhìn thấy, thiên hạ đổ xô vào chữa lửa, và nàng sẽ bại lộ.

Trong nháy mắt, nàng nhìn từ phía để đồ xuống địa thế. Đối phương nặng gần 90 kilô, vạm vỡ như con bò mộng, nàng khó thể đánh ngã, đầu bằng độc thủ nhu đạo. Đứng với nàng, hắn gây ra cảm tưởng người khổng lồ King Kong cạnh chú lùn.

Tuy nhiên, nàng không lo sợ. Lấy nhỏ chọi lớn, yếu chống mạnh là bí quyết của nhu thuật và là nguyên tắc hành động căn bản của nghề nữ gián điệp. Gã đàn ông bị thịt có lẽ là ý trung nhân của cô gái tiếp tân. Vì tình, hắn sẽ chiến đấu tận tâm và tận bạo.

Hai bàn tay lớn bằng quả phật thủ hạ xuống định chộp đầu nàng. Nàng lách mình, và thụp xuống tránh. Thu Thu chột dạ, vì thấy hắn tiến thoái nhanh nhẹn mặc dầu thân hình to lớn.

Hắn dấm một thoi trời giáng vào mặt nàng. Dùng quả dấm trăm cân để hạ một thiếu phụ mảnh khảnh, hắn là kẻ không biết lịch sự. Hoặc giả hắn cố ý giết nàng. Trúng đòn, nàng có thể vỡ sợ. Song Thu Thu không phải là người đầu hàng dễ dàng. Một lần nữa, nàng hạ tấn xuống để tránh đòn chí tử.

Gã ác ôn co đầu gối, dùng xương bánh chè húc vào mặt nàng. Nàng vội nghiêng người sang bên phải, rồi nằm dài trên nền nhà, cuộn tròn trong một thế võ tinh xảo. Gã đàn ông gầm lên như sấm, nhẩy vọt về phía nàng. Bản tâm hắn là lấy thịt đè người. Song hắn đã làm tai hại. Nàng ngã nhoài để xử dụng thế dả dao cổ điển. Con dao mỏng bản, bấm nút là lưỡi bật ra, nằm gọn trong tay nàng như trò quỷ thuật.

Hắn vừa chạm người nàng thì nàng quay lộn lại, lưỡi dao lấp lánh dưới ánh điện. Hoảng hốt, hắn cố lách mình, nhưng nghệ thuật đâm dao của Thu Thu đã tiến đến triah độ tinh vi nên lưỡi dao bám lấy hắn như bóng với hình.

Nhát đầu tiên đã kết liễu đời hắn. Lưỡi dao trúng tim, rung lên nhẹ nhẹ, gã dài lưng tòn vãi

thét một tiếng kinh thiên động địa rồi ngã vật. Thu Thu thần nhiên lấy khăn lau sạch dầu tay ở chuỗi dao. Nàng kéo thì thẻ còn nóng hổi lại cạnh cô gái nằm thiêm thiếp, rồi đặt dao trong tay cô gái. Nàng dàn cảnh cho công an tưởng lầm là án mạng vì tình.

Nàng quẹt diêm, vút vào cuốn sổ vàng ai, ướt nhèm ét-xăng. Trong phút chốc, lửa cháy đỏ rực. Nàng không quên châm lửa vào quần áo gã đàn ông thiệt mạng. Hần phụt cháy như cây đuốc tẩm nhựa thông. Bùn ngùi, Thu Thu nhìn cô gái tiếp tân. Hơi lửa nóng rất sẽ đánh thức nàng dậy. Thu Thu không muốn nàng đau đớn, nên cúi xuống hạ atemi vào đỉnh đầu nàng. Dưới miếng dòn độc hiểm này thiếu nữ sẽ lịm luôn, lạng lẽ bước sang thế giới bên kia.

Lửa trên gác bắt đầu liếm xuống cầu thang. Dưới nhà biến thành lò lửa sáng ngời. Tiếng kêu cửa vang lên thất thanh. Nàng đẩy cửa ra sân sau. Sân này tựa lưng vào một ngôi nhà trống, chủ nhân đi công tác xa..

Nàng trèo lên hồ nước hình chữ nhật. Từ lâu bề không đựng nước nên rêu phủ chẳng chịt. Nàng trượt chân suýt ngã. Sân nhà bên cũng trơn như mỡ. Nàng phải bấu ngón chân vào giềp, đề thật mạnh xuống đất mới giữ nổi quân bình.

Nàng mở cửa hông ra đường. Bên ngoài, trời còn tối. Lệ thường, trước khi sáng rõ, trời tối sầm lại. Tiếng hô cứu hỏa phía sau vẫn nghe rõ mồn một. Nàng cảm thấy toàn thân nóng ran.

Nàng thần nhiên bước ra via hè, cúi xem

đồng hồ. Trong vòng 10 phút, Lisa sẽ đậu xe gần Cửa Nam đón nàng.

Nàng di lộn lại lữ quán Viên chan. Cảnh sát đã dựng hàng rào chắn ngang đường. Dân chúng gọi nhau tu tit. Nhờ trận gió dưới sông thổi lên, ngọn lửa hoành hành dữ dội. Tàn đồ bốc lên cao, rồi rơi xuống mái nhà lân cận, người đứng lơ nhỡ.

Căn gác xiêu vẹo của lữ quán Viên chan bị cháy gần hết, khói tuôn đen kịt, Thu Thu tối tăm mặt mũi. Chứng kiến đám cháy, Thu Thu không thốt nửa lời. Trong thâm tâm, nàng không muốn gây chuyện. Song nàng bị du vào tình thế bắt buộc. Nàng bắt buộc phải đốt nhà để bảo vệ bí mật công tác, một công tác liên quan đến vận mạng của hàng trăm triệu người trên thế giới. Đốt một ngôi nhà, giết một cặp tình nhân vô tội, chứ phải đốt một thành phố, giết một đoàn quân mà cứu sống được nhân loại, nàng cũng không từ chối..

Kèn xe cứu hỏa thét inh ỏi. Mọi người dạt sang bên. Chiếc xe sơn đỏ dẫn đầu vừa đậu xích ở ngõ hẻm, đội lính nón đồng chưa kịp nhảy xuống thì một tiếng âm kinh khủng nổi lên trong lữ quán Viên chan. Toàn căn nhà đổ sụp, gạch ngói đen thui và tàn cháy đỏ bắn tung tóe.

Thở dài nhẹ nhẹ, Thu Thu bước về vườn hoa Cửa Nam. Tha hồ điều tra, công an Hà Nội sẽ không thể tìm ra thủ phạm là nữ thương gia mảnh khảnh Thao My từ Lào tới. Vả lại, một thời gian sau, nếu họ khám phá ra, nàng cũng đã từ giả Hà Nội dưới lốt bác sĩ Mông. Biết đâu khi ấy nàng đã hoàn thành công tác, trên đường trở lại Sài Gòn

thân yêu, với nếp sống thân yêu và điệp viên Z.28 thân yêu.

Chiếc Tchaika sơn đen chúi chúi phóng như mũi tên từ đường Tuyên quang tới vườn hoa Cửa Nam. Vượt qua Thu Thu, Lisa thắng gấp, kêu rét một tiếng kính hồng. Thu Thu nhẩy vọt lên. Lisa đạp mạnh chân ga. Chiếc xe khỏe mạnh rú lên rồi lao đầu trên con đường nhựa gấp gành.

Xe chạy một quãng, Thu Thu mới lên tiếng :

— Lisa, liệu địch có theo sau như hồi đêm không ?

Lisa lắc đầu :

— Không, giờ này họ còn ngủ say. Dầu sao tôi cũng đã bố trí chu đáo. Chị đừng lo, cứ ngồi yên bên tôi. Nếu họ nhìn thấy, họ cũng tưởng lầm là Mõna đi hóng mát buổi sáng.

Đột nhiên Thu Thu kêu lên :

— Trời ơi !

Lisa quay đầu lại :

— Gì thế chị ?

— Khô quá, em đang mặc quần áo Lào.

Thu Thu vừa nhận ra sự hớ hênh của mình.

Bộ quốc phục Lào là chi tiết quan trọng giúp địch phăng ra sự liên quan giữa Thao My và Mõna. Lisa cười mỉm :

— Tôi đã mang sẵn áo khoác cho chị. Chị mặc cái măng tô màu xanh nước biển này vào người.

Thu Thu giật mình cảm phục. Tuy hoạt động lâu năm, khét tiếng khôn ngoan, nàng cảm thấy còn thua Lisa quá nhiều.

Hai người không gặp nhân viên KGB gác

ngoài. Lisa lái vào ga-ra. Thu Thu định mở cửa bước xuống thì Lisa gạt đi :

— Thong thả, để tôi đóng cửa nhà xe. Đứng ngoài, nhìn bằng viễn kính hồng ngoài, họ có thể thấy cái xiêm Lào sặc sỡ của chị. Mõna thường mặc váy rất ngắn.

— May quá...

— Còn chi tiết này nữa. Mõna không khi nào mở cửa xe. Đậu xe, tôi thường vòng ra sau, và mở cửa, khi ấy Mõna bước xuống. Chị đừng quên Mõna là nữ bác sĩ danh tiếng, và tôi là đây tới.

Cửa ga-ra được đóng lại. Thu Thu cúi xuống, vén xiêm lên và giắt vào lưng. Lisa quay lại :

— Chị tập cách đi của Mõna chưa ?

Thu Thu đau nhói nơi ngực. Nàng đã hứa với người nữ đồng nghiệp CIA là thức suốt đêm để học lối đi éo lá của Mõna. Đứng ra, bước đi của nàng đẹp hơn Mõna nhiều : mỗi lần nàng rún bước, những cái chuông vàng ti hơn ở cổ chân đỏ chót như son của nàng reo lên thánh thót làm đàn ông phải ngoảnh lại, nín thở chiêm ngưỡng. Dáng đi của Mõna tuy éo lá song lại pha vẻ mệt mỏi và chậm chạp.

Thu Thu đặt chân lên hành lang. Lisa đợi nàng lên gần tới nhà trên mới rảo bước theo. Người hầu gái giả vờ đánh rơi chùm chìa khóa để cúi nhặt, và nhân tiện đảo mắt tứ phía.

Khu vườn vắng lặng lạ thường. Chung quanh không một bóng người. Vào phòng khách, Lisa vặn đèn, kéo rèm cửa sổ, rồi đặt đĩa hát âm thanh nổi vào máy. Điệu nhạc giạt gân nổi lên giục dã và cuồng loạn. Đó là một bài ca

thời trang của giới thanh niên tóc dài, thoa son như phụ nữ, chui rúc trong các hầm cống truy lạc của Ba lê ban đêm.

Đã vào đến phòng ngủ, Thu Thu vội quay lại, nhìn mặt :

— Lisa vặn đĩa hát êm dịu được ư ?

Lisa không nhìn thẳng vào mặt nàng, giọng nghiêm trang :

— Thưa bà, hồi còn ở Mạc tư khoa, mỗi khi tôi vặn nhạc tăng-gô và luân vũ, bà từng khiển trách là quá buồn. Nếu tôi không làm, bà vốn, ghét nhạc êm dịu, và chỉ thích nhạc kích động

Giọng nói trầm trầm của người hầu gái lạ lùng làm Thu Thu bàng hoàng như cô gái ngây thơ bị tình nhân thoái hôn. Nàng sực nhớ lại vai trò hiện tại. Lisa đã bắt đầu gọi nàng bằng bà một cách kính trọng.

Thu Thu là đệ tử của nhạc tình du dương trầm bổng, còn Mônga lại say sưa loại nhạc ồn ào. Dầu không muốn, nàng cũng phải muốn. Nàng không hiểu phải sống trong bầu không khí hỗn tạp này đến khi nào nữa. Thật ra, không phải lần đầu nàng đội lốt người lạ. Trong thời gian ở Vạn Tượng với Văn Bình, nàng đã cải trang làm nữ phóng viên Cuba.

Bỗng nhiên, nàng hồi tưởng đến Văn Bình. Giờ này, trong ngôi chùa quanh quẽ ở ngoại ô Vạn Tượng, chàng đang làm gì ? Có lẽ nàng đang lần tràng hạt, cầu nguyện cho nàng tại q ua, nạn khỏi. Trong đời điệp viên, chàng đã thủ hàng chục vai trò khác nhau, vai nào chàng cũng thẳng. Chàng không hồ danh đệ nhất điệp viên châu Á. Lần này, chàng bỏ tất cả, lần trốn dưới

tượng Phật, để nàng lẻ loi trong vùng địch... Chàng còn yêu nàng như xưa không ?

Đĩa hát đang chạy bỗng ngừng lại, lời Thu Thu ra khỏi cơn mộng dĩ vãng, Nàng trở mắt nhìn người tờ gái.

Lisa nhướn miệng cười chỉ tay vào phòng ngủ. Thu Thu hỏi :

— Mônga ?

Lisa gật đầu :

— Đang nằm trong ấy.

Thu Thu rón rén đi vào. Mônga đang ngủ say. Mối nàng mím lại trong dáng điệu buồn rầu. Lisa kéo chăn đơn lên cổ cho Mônga. Thu Thu lại hỏi :

— Nàng hề gì không ?

Lisa đáp :

— Không sao. Tuy nhiên, phải dưỡng sức một thời gian. May tôi cứu kịp. Chậm 5 phút nữa thì nguy. Từ lâu, tôi trữ sẵn máu, để phòng bất trắc. Máu tôi đồng loại với máu của nàng. Vạn nhất không đủ máu dự trữ, tôi vẫn có thể truyền máu tôi cho nàng.

— Chắc chị đã học lớp điều dưỡng đặc biệt ở Trung ương ?

— Tôi đã học đến năm thứ tư trường đại học Y khoa. Chán nghề thầy thuốc, tôi gia nhập CIA.

Thu Thu ngồi xuống đi-văng :

— Chị định mang Mônga đi bằng cách nào ?

— Chưa biết. Tôi đang đợi chỉ thị của Sài gòn. Cách đây nửa giờ, tôi đã đánh điện cho ông Hoàng. Tuy là nhân viên CIA, tôi được lệnh hoạt động cho ông Hoàng.

— Em đã rõ điều này khi còn ở Sài gòn.

Hai người tiến xuống bếp. Lisa loay hoay trong hai phút, rồi lấy ra cái hộp vuông lớn bằng cuốn tự vị La-rút của Pháp. Chỉ cái hộp màu đen, người nữ điệp viên CIA giảng nghĩa :

— Hẳn chị đã am hiểu phương pháp truyền tin đặc biệt này. Thường lệ, điện đài ít khi được giấu trong bếp, sợ hơi nóng làm hỏng hệ thống thu phát tinh vi. Điện đài này được bọc kỹ bằng kim khí nhẹ, bền, có tác dụng không co giãn, không bắt lửa. Đó là chất titanium được cơ quan không gian Hoa kỳ dùng để chế tạo vỏ ngoài hỏa tiễn.

Thu Thu buột miệng :

— Thảo nào !

Lisa cười :

— Trong thời gian ở Mạc tư khoa, tôi giấu điện đài dưới lò quay thịt. Nhiều nhân viên mật vụ Xô viết đã đến lò quay để thưởng thức món kavkaski shaslik bất hủ (1) của tôi. Nguyên tắc phát tuyến của điện đài này cũng đặc biệt: nó chỉ dùng làn sóng lên thẳng. Theo lý thuyết vô tuyến điện, luồng sóng phải tản thành vòng tròn, như vòng tròn do hòn đá gây ra trên mặt nước. Từ 3 năm nay, CIA không dùng loại điện đài cổ điển, phát tuyến thành vòng tròn nữa vì địch đã phát minh dụng cụ tầm đài tân tiến. Nhờ luồng sóng lên thẳng, ta tha hồ liên lạc với Trung ương.

Thu Thu nói :

(1) kavkaski shaslik là thịt cừu thái vuông đem nướng. Thịt cừu nướng thái nhỏ như con cò là shaslik. Món shaslik này được người Nga mê thích cũng như thịt bò nướng là lối ở Nam Việt.

— Nghĩa là diện đài của ta liên lạc với vệ tinh đang bay trên trời ?

Lisa đáp :

— Chị nói đúng. Cơ quan không gian Mỹ vừa bắn lên thượng tầng không khí một vệ tinh riêng, đồng loại với Samốt. Cứ 87 phút đồng hồ, nó bay qua Bắc Việt một lần. Mỗi lần bay qua, bộ phận thu tuyến của nó tự động mở ra, và tiếp nhận luồng sóng do tôi đánh từ dưới đất lên. Nó có thể thu được trong vòng 4 phút, mỗi phút tôi có thể gửi đi một bức điện đài dài 20 trang giấy. Thường lệ, không bao giờ bức điện đài dài đến 20 trang nên, mỗi lần truyền tin chỉ kéo dài đúng một giây đồng hồ. Và 87 phút sau, vệ tinh chuyển phúc điện xuống cho tôi.

Thu Thu hỏi :

— Sắp có phúc điện chưa ?

Lisa đáp :

— Còn ba phút nữa. Tôi đã thông báo cho Sài Gòn biết Mông không thể đợi lối Thao Mỹ đáp máy bay về Vạn Tượng được nữa. Tôi yêu cầu Sài Gòn đưa Mông ra khỏi Hà nội bằng phương tiện khác.

Lisa đeo mũ nghe vào tai. Bàn tay người hầu gái chạy thoăn thoắt trên máy. Dùng điện đài là việc cơm bữa của người gián điệp, tuy vậy mỗi khi đứng trước điện đài Thu Thu vẫn không ngăn được bồi hồi. Vì nó là giây liên lạc duy nhất giữa điệp viên lẻ loi trong lòng địch.

Điện đài của Lisa khác hẳn các điện đài cổ điển trong đại chiến thứ hai. Vì tất cả bộ phận đều tự động. Lisa bấm nút xanh, giây ăng-ten lòi ra, từ từ vươn lên không, dài một thước. Bấm nút đỏ, bức